

לביבה חמה

א. קאראליצ'ב (בולגריה)

סבתא הוציאה מהתנור לביבה חמה, עטפה אותה בסמרטוט והסתירה איפה שהוא. ואניה ואחותו הקטנה קוניה חיפשו בכל הפינות, אפילו הציצו תחת המיטות, בדקו בארון המטבח, שוב פתחו את דלת התנור והסתכלו פנימה - הכל לשווא, הלביבה נעלמה. "סבתא, תני לנו לטעום" ביקש ואניה. "סבתא, אפילו חתיכה קטנה" נדנדה לה קוניה. "ששש! תירגעו! אתם רואים שאני עסוקה" מלמלה סבתא שישבה ליד גלגל הטוויה. הילדים שוב התחילו

לחפש.

"סבתא, איפה הלביבה?" התחנן

ואניה.

"איפה היא צריכה להיות? הלכה לשדה ששם גדלה. כנראה התגעגעה למקום מולדתה. לא ראית איך היא קפצה? הנה היא, רצה בדרך. ושחורי רץ אחריה."

ואניה וקוניה הדביקו את אפיהם לחלון מעורפל. הם ראו דרך לבנה רחבה. פתיתי שלג גדולים נפלו לארץ באיטיות. השלג כיסה עצים, בתים קטנים, יער. והילדים תארו לעצמם כמה קר ואיום עכשיו בשדה. שם מסתובבים זאבים רעים גדולים, נוהמים ומסתכלים על הכפר שבו אש בוערת בתנורים ועשן כחלחל עולה

"סבתא, ספרי איפה הלבִיבה עכשיו"
אמרו.

"טוב, תקשיבו" התחילה סבתא
"הלבִיבה יצאה מהתנור, הביטה סביב,

ניערה מעצמה פחמים וקפצה דרך
הדלת הפתוחה. בשקט עברה בחצר
והתחילה לרוץ בדרך. שחורי רדף
אחריה, הגיע עד הגשר אבל לא השיג

לשמיים. איש לא יעז לצאת החוצה
במזג אוויר כזה! והנה הלבִיבה החמה
קפצה מהתנור, כולה מחוממת, ניערה
מעצמה פחמים ורצה! החליטה לבדוק
מקום שבו גדלה!

"סבתא, את מספרת באמת שהיא
ברחה לשדה?"
"בוודאי."

הילדים שוב נדבקו לחלון. השלג
מסתובב, מעל השדות הלבנים מתנוסס
ערפל כחלחל. בדרך הולכים תאווים
רתומים למזחלות עמוסות בעצים. הנה
הם עברו את הגשר ושוב נעלמו אחרי
הפינה. שני ראשי הילדים פנו לסבתא,
שהרכיבה משקפיים והתרכזה בטווייה.
אפשר היה לראות שהילדים מבוהלים
באמת.

הזאב הטיפש האמין לה, נתן לה
ללכת, התיישב בשביל וחיכה.
והלביבה רצה הלאה. רצה בשביל,
מגיא לתל, מתל לגיא ובסוף היה לפני
השדה, רחב ידיים, גדול. במרכז
השדה עומד עץ אגס, יפה כמו
בתערוכה, ותחת העץ - מעיין קפוא.
הלביבה ניגשה, התכופפה לאדמה
ולחשה:
'אתה כאן, הגרעין?'
'כאן' נשמע קול חלש, כאילו דבורה
זמזמה.
'אתה ישן?'
'לא, לא ישן. חם וטוב לי כאן, אני שוכב
תחת השלג. סדין השלג מכסה אותי
מעל הראש.'
ביער היה מפחיד מאוד. השדה היה

אותה, כי היא רצה קדימה כמו ארנבת.
שחורי ראה שהוא רץ לשווא, נבח
פעמיים וחזר הביתה.
הלביבה רצה דרך השדה והגיעה ליער.
וכשרק נכנסה בין העצים, ממוקם
כלשהו הופיע זאב, ועוד כזה שכבר
שלושה ימים אפילו גרגיר פרג לא
ניכנס לפיו. הזאב פתח עיניים בפליאה,
הושיט כפה אבל מיד הצטער, הלביבה
הייתה חמה.
'עצרי! לאן את רצה? אני רעב מאוד
ורוצה לאכול אתך!'
'סבלנות, אחי זאב!' אמרה הלביבה
'מוטב שלא תאכל אותי עכשיו. ראה
כמה אני חמה! אני רוצה לבקר בשדה
שבו גדלתי. תחכה כאן, ועוד מעט
אחזור.'

זה לא יתכן. הגרעין לא האמין ללביבה,
כי היה עוד קטן וטיפש.
הזאב יושב על השביל ביער מושלג
והלביבה החמה רצה חזרה, אבל לא
דרך היער, היא הלכה סביב, דרך

העמקים, אחר כך בשדות וכך עד
הכפר."
"והזאב, סבתא?"
"והזאב יושב ביער על השביל, ומחכה
לה, מקשקש בשיניים. סביב נושבת

מוקף ביער מכל הצדדים. רוח קרה
מאוד נשבה, העצים רעדו. והגרעין
שכב במקום חמים ולא ידע דבר על
מזג האוויר הקשה.
'אתה רעב?' שאלה הלביבה.
'לא.'

'אז שכב בשקט. באביב, כשהשולג ימס
והזמירים ישירו ביער, יגדל לך נבט
ארוך ועליו שיבולת כבדה מלאה
בגרעינים. ואחר כך עלומות גדולות של
שיבולות יביאו לגורן. ידושו את
העלומות, את הגרעינים יטחנו לקמח
ומהקמח יאפו לביבות, לחמניות, כעכים
וסופגניות.'

הגרעין צחק בשקט תחת השלג. מה
המציאה הלביבה החמה הזו! איך
גרעינים יהפכו ללחמניות וסופגניות?

רוח קרה והזאב רק מילל עליה. היא
נבונה מאוד הלביבה שלנו."
נפתח שער החצר. לחצר נכנסה
מזחלת עמוסה בעצים.
"ואניה רוץ, פגוש את אבא!"
"אוי אבא! אתה כולך מכוסה בשלג!"
"קוניה, לכי ותביאי מים חמים לאבא
לרחצה. הרי הוא קפא ביער. ואני אלך
למזווה, אסתכל, אולי נשארה שם
לביבה חמה."